

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/117/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201784
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201784.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Ing. B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., zastúpeného Procházka & partners, spol. s r.o., Búdkova 4, 811 04 Bratislava, IČO: 36 854 948, proti odporkyni Sociálnej poisťovni - ústrediu, so sídlom Ul. 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.07.2012, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sd/50/2012-71 zo dňa 10. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sd/50/2012-71 zo dňa 10. júna 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.07.2012 v spojení s rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 19.09.2012 a č. XXX XXX XXXX X z 10.03.2014. Pôvodným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.07.2012 odporkyňa priznala navrhovateľovi podľa § 65 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) od 13.05.2009 starobný dôchodok v sume 590,40 eur mesačne, postupne zvýšený na 640 eur mesačne (od 1.01.2012). Navrhovateľ podal proti rozhodnutiu opravný prostriedok z dôvodu, že v rokoch 2004 a 2005 má uvedenú nulovú výšku osobného vymeriavacieho základu, hoci mal rozhodnutím súdu priznanú náhradu mzdy za roky 2000 až 2005.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že rozhodnutím zo dňa 19.09.2012 bol navrhovateľovi od 13.05.2009 zvýšený starobný dôchodok na sumu 591,60 eur mesačne, postupne zvýšený od 01.01.2013 na sumu 641,20 eur po započítaní ďalšej doby poistenia, ale znova bez započítania vymeriavacieho základu za roky 2004 a 2005 v zmysle rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 20.06.2009, s čím navrhovateľ nesúhlasil. K jeho námietke súd uviedol, že s účinnosťou od 01.08.2006 sa z ustanovenia § 138 ods. 1, písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) vypustilo znenie, podľa ktorého vymeriavacím základom zamestnanca je

náhrada mzdy, ktorá plynie z neplatne skončeného pracovného pomeru. Preto náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného vzťahu, zúčtovaná v období po 31.07.2006 nie je vymeriavacím základom podľa § 138 ods. 1, písm. c/ zákona. Vymeriavací základ z príjmu z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi upravuje s účinnosťou od 01.08.2006 ust. § 139a zákona, podľa ktorého ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý mesiac skončeného právneho vzťahu je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, ktorá pripadá na každý taký kalendárny mesiac, pričom ale musí ísť o rozhodnutie súdu o neplatne skončenom právnom vzťahu, ktoré nadobudlo právoplatnosť pod 31.07.2006. Náhrada mzdy vyplatená navrhovateľovi od 01.01.2004 do 31.12.2005, čo je obdobie po 31.12.2003, ale pred 01.08.2006, a bola zúčtovaná po 31.07.2006, nie je vymeriavacím základom podľa § 138 ods. 1 písm. c/, ani podľa § 139a zákona, preto nebola zhodnotená na účely starobného dôchodku. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí súd dospel k záveru, že rozhodnutia uvedené vo výrokovej časti boli vydané v súlade so zákonom a preto ich potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že krajský súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po opise doterajšieho priebehu konania uviedol, že už v konaní pred krajským súdom navrhovateľ opakovane namietal, že (i) rozhodnutie č. XXX XXX XXXX vydané odporcom dňa 18. júla 2012, ako aj (ii) rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10. marca 2014 (doručené navrhovateľovi dňa 18. marca 2014 priamo na súdnom pojednávaní v právnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 8Sd/50/2012) v spojení s (iii) rozhodnutím odporcu č. XXX XXX XXXX zo dňa 19. septembra 2012 tvoriacimi jeden celok sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, čo samo o sebe zakladá dôvod pre zrušenie každého z nich. Krajský súd túto námietku navrhovateľa v napadnutom rozsudku absolútne odignoroval.

Napríklad v stanovisku k podanému opravnému prostriedku navrhovateľa zo dňa 28. novembra 2012 je o. i. uvedené: Odporca v rozhodnutí nijakým spôsobom neuviedol, akými skutočnosťami bol vedený pri použití právnych predpisov, na základe ktorých nezapočítal navrhovateľovi náhradu mzdy za roky 2004 a 2005 pre nárok na starobný dôchodok. Z odôvodnenia rozhodnutia nijako nevyplýva, o aké právne úvahy oprel odporca svoje úvahy o nezapočítaní náhrady mzdy za roky 2004 a 2005, čím sa odporca dopustil svojvôle vo svojom rozhodovaní voči navrhovateľovi. Až z následného listu odporcu zo dňa 20. augusta 2012 sa navrhovateľ dozvedá o jednotlivých úvahách odporcu, pričom stále absentuje relevantný výklad konkrétneho právneho predpisu odôvodňujúci výrok rozhodnutia.

Z rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd sa s esenciálnymi námietkami navrhovateľa pre zrušenie dotknutých rozhodnutí odporcu nielenže pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal, ale ich v odôvodnení napadnutého rozsudku absolútne odignoroval. Krajský súd tak porušil právo navrhovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čím napadnutý rozsudok zaťažil rovnakou vadou, akou postihol odporca svoje rozhodnutia.

S vadou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku a s tým súvisiacim odňatím možnosti navrhovateľa konať pred súdom súvisí aj fakt, že krajský súd vychádza v napadnutom rozsudku z nesprávneho právneho posúdenia veci; vôbec sa nevysporiadal s ťažiskovými námietkami navrhovateľa a iba prevzal argumentáciu odporcu, pričom takéto právne posúdenie je v celom rozsahu nezákonné a založené iba a len na svojvoľnej praxi odporcu.

Z vyjadrenia odporcu zo dňa 26. septembra 2012, ktorého argumentačný algoritmus si v napadnutom rozhodnutí osvojil krajský súd, vyplýva, že náhrada mzdy za roky 2004 a 2005 z neplatne skončeného pracovného pomeru navrhovateľa sa nezaráta do vymeriavacieho základu, pretože zákonom č. 310/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „novela č. 310/2006 Z. z.) bolo z § 138 ods. 1 písm. c) vypustené spojenie „náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru.“ a za § 139 sa vložil § 139a v znení „Ak súd rozhodol o neplatnosti skončenia právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi, vymeriavací základ za každý kalendárny mesiac

neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi je časť príjmu plynúceho z neplatne skončeného právneho vzťahu zamestnanca k zamestnávateľovi pripadajúca na každý taký kalendárny mesiac; §138 ods. 1 až 3, 10 až 17 a 23 platí rovnako.“

Náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru pritom nebola nikdy z vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom poistení vyňatá, pretože aj po účinnosti novely č. 310/2006 Z. z. platí, že vymeriavacím základom je náhrada mzdy pri prekážkach v práci podľa osobitného predpisu, pričom v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa patrí zamestnancovi náhrada mzdy podľa § 79 zákona č. 311/2001 Zákonník práce (ďalej len „zákoník práce“), čo predstavuje špeciálnu právnu úpravu voči generálnemu vymedzeniu náhrady mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 zákonníka práce (R 44/1984, 5Cdo 269/2007). Neprideľovanie práce v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru je jednoznačnou prekážkou v práci podľa osobitného predpisu, ktorým je zákoník práce.

Novela č. 310/2006 Z. z. nevytvorila od 1. augusta 2006 dve kategórie zamestnancov tých, ktorí spĺňajú a tých, ktorí nespĺňajú tri svojvoľné a právne neudržateľné aplikačné pravidlá odporcu pre určenie vymeriavacieho základu, ale naopak zjednotila do 31. júla 2006 platné dva režimy pre náhradu mzdy plynúcu z neplatne skončeného pracovného pomeru, čím sa odstránil vplyv na vymeriavací základ toho, či náhrada mzdy bola vyplatená počas trvania poistného vzťahu alebo či bola vyplatená po jeho skončení.

Príjem v podobe náhrady mzdy plynúci z neplatne skončeného pracovného pomeru za roky 2004 a 2005 má byť zahrnutý do vymeriavacieho základu navrhovateľa, čo jednoznačne vyplýva tak z ust. § 138 ods. 1 písm. c), ako aj z ust. § 139a zákona o sociálnom poistení, preto je potrebné, aby bol tento príjem zahrnutý do výpočtu starobného dôchodku navrhovateľa zo strany odporcu.

Okrem toho, že s uvedenými argumentmi navrhovateľa sa krajský súd relevantne nevysporiadal, napadnuté rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení už len preto, že zjavne odporuje súvzťažnej zákonnej dikcii.

Navrhovateľ ďalej namietal, že aj keby sa krajský súd úplne nestotožnil s jeho argumentáciou, nemal opomenúť, že navrhovateľ opakovane spojito namietal dve veci. Po prvé, že už v osobnom liste dôchodkové poistenia (príloha k rozhodnutiu č. XXXXXXXXXXXX z 18. júla 2012) mu boli odporcom uvedené nulové vymeriavacie základy rozhodujúcich období za roky 2004 a 2005 napriek tomu, že, po druhé, relevantná právna úprava výslovne upravovala výšku týchto vymeriavacích základov. Náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru je vymeriavacím základom a napriek viacerým legislatívnym zmenám v relevantnom období nikdy z právnej úpravy nevypadla, no napriek tomu odporca si svojvoľne stanovil také podmienky, ktoré náhradu mzdy v určitých časových okamihoch nepovažujú za vymeriavací základ.

Pritom aj keď bolo krajskému súdu opakovane dávané do pozornosti, že prax odporcu stanovujúca kumulatívne splnenie troch podmienok (i) rozhodnutie súdu o neplatnosti skončenia právneho vzťahu nadobudlo právoplatnosť po 31. júli 2006, (ii) náhrada mzdy sa poskytuje za kalendárne mesiace august 2006 a nasledujúce a (iii) zamestnávateľ zúčtoval náhradu mzdy po 31. júli 2006, pre určenie vymeriavacieho základu podľa § 139a zákona o sociálnom poistení, nemá žiadny právny základ a vychádza len zo svojvoľného postupu odporcu, krajský súd to jednoducho nezohľadnil.

A hoci tu má platiť pre odporcu, rovnako ako pre ostatné verejnomocenské orgány, ústavná dikcia povinnosti postupu secundum et intra legem, zdá sa, že odporca si vymyslel prostredníctvom svojvoľnej aplikačnej praxe podmienky nad rámec zákona a tak postupoval v rozpore s týmto pravidlom, pričom to krajskému súdu ako garantovi zákonnosti na tomto mieste vôbec nevadilo. Takýto postup je ešte nebezpečnejší, ak priamo zasahuje do ústavou zaručených práv a slobôd tak, ako je to v prípade navrhovateľa.

Krajský súd rozhodol, že napadnuté rozhodnutia odporcu sú správne a boli vydané v súlade so zákonom, a to napriek tomu, že ako vyplýva z priebehu súdneho konania, samotný odporca svojim konaním potvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, keď (i) na prvom pojednávaní dňa 21. januára

2014 odporca najprv uviedol, že „pri posudzovaní nároku vychádza z evidenčného listu zamestnávateľa, ktorý uviedol nulový vymeriavací základ za roku 2004 a 2005“, (ii) na druhom pojednávaní dňa 18. marca 2014 odporca doručil navrhovateľovi zmenové rozhodnutie, ktorého zmena spočívala len v doplnení odôvodnenia o právnu úpravu, ktorú na daný prípad nie je možné aplikovať a (iii) na treťom pojednávaní dňa 6. mája 2014 odporca vyhlásil, že je nevyhnutné, aby navrhovateľ „doložil doklad do spisového materiálu zamestnávateľa, ktorým dňom bola zúčtovaná navrhovateľovi náhrada mzdy vyplatená zamestnávateľom a plynúca z neplatne skončeného pracovného pomeru.“ Napriek tomu, že odporca svoje rozhodnutie počas súdneho konania nesprávne odôvodnil, ale najmä sa snažil priamo počas súdneho konania sanovať nesprávnosti vlastného rozhodnutia vydaním zmenového rozhodnutia, pričom aj táto „oprava“ zostala nedostatočná, aby nakoniec oznámil, že je nevyhnutné, aby mu navrhovateľ doručil listinu, ktorá je potrebná pre rozhodnutie odporcu, tak ani z tohto konania odporcu krajskému súdu nevyplývalo, že rozhodnutie vydané odporcom nie je dostatočne odôvodnené a nevychádza z presného a úplného skutkového poznania stavu veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľ navrhuje, aby najvyšší súd buď rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júna 2014, č. k. 8Sd/50/2012-71 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu č. XXXXXXXXXXXX X zo dňa 18. júna 2012 v spojení s rozhodnutím č. XXXXXXXXXXXX X zo dňa 19. septembra 2012 a č. XXXXXXXXXXXX X zo dňa 10. marca 2014 zruší a vec vráti odporcovi na ďalšie konanie alebo aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júna 2014, č. k. 8Sd/50/2012-71 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v celkovej sume 1.459,67 Eur podľa pripojeného vyčíslenia.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody odvolania nepovažuje za opodstatnené. Má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne. Navrhovateľ v odvolaní namieta rovnaké skutočnosti ako v oprávnom prostriedku a žiada na účely výpočtu starobného dôchodku zhodnotiť vymeriavacie základy za roky 2004 a 2005 z titulu náhrady mzdy vyplatenej zamestnávateľom za obdobie od 4. januára 2000 do 31. decembra 2005 na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III. č. 28C 7/2000-707 z 20. júla 2009 a Krajského súdu v Bratislave č. 8Co 429/2009-747 z 8. júna 2010. Odporkyňa zotrváva na svojom stanovisku, že v súlade so zmenenou právnou úpravou náhrada príjmu za roky 2004 a 2005 z neplatne skončeného právneho vzťahu nie je vymeriavacím základom podľa § 139a zákona a z tejto sumy sa neodvádza poisťné na sociálne poistenie. Na základe toho navrhuje, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správy potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O.s.p. v spojení s § 250s O.s.p.), dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov.

Vykladat' a aplikovat' zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu musí byť zdôvodnené jasne a nepochybne. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu, nestačí odkaz na zákonné ustanovenie.

Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Z rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil; krajský súd v závere svojho odôvodnenia len stručne zopakoval argumentáciu odporkyne a na to uviedol, že: „Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutia odporkyne, uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia sú správne a boli vydané v súlade so zákonom a preto ich podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.“

Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Odôvodnenie rozsudku, keď sa súd len stotožní s postupom a rozhodnutím odporcu bez toho, aby svoj záver podporil jasnou právnou argumentáciou, nemožno považovať za presvedčivé a zákonné. Pritom z opravného prostriedku navrhovateľa celkom jednoznačne vyplýva, že namieta výpočet sumy starobného dôchodku bez započítania náhrady mzdy za roky 2004 a 2005 do vymeriavacieho základu.

Z ustanovenia § 246 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že konanie v správnom súdnictve je v zásade dvojinstančné. Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak, ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho de facto obral o možnosť dvojinstančného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom.

Úlohou súdu v preskúmovacom konaní je preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v medziach opravného prostriedku, pričom v danom prípade krajský súd týmto spôsobom nepostupoval a s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku sa nijako nevysporiadal. Krajský súd len veľmi stručne uviedol, čoho sa domáhal navrhovateľ v opravnom prostriedku a následne reprodukoval obsah vyjadrenia odporcu. Tým, že potvrdil rozhodnutie odporcu bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami, ktoré boli v opravnom prostriedku uvedené, možno jeho rozhodnutie považovať za arbitrárne, a navyše nepresvedčivé. Z jeho rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, prečo považoval všetky tri súvisiace rozhodnutia odporkyne za zákonné, keď sama odporkyňa tým, že svoje pôvodné rozhodnutie č. XXX XXX XXXX zo dňa 18. júla 2012 o priznaní starobného dôchodku navrhovateľovi od 13.05.2009 nahradila rozhodnutím č. XXX XXX XXXX zo dňa 19. septembra 2012 s inou sumou starobného dôchodku od 13.05.2009 po započítaní 31 dní obdobia dôchodkového poistenia od 1. júla 1972 do 31. júla 1972, teda sama potvrdila nezákonnosť pôvodného rozhodnutia. Navyše považoval za zákonné aj rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10. marca 2014 bez toho, aby sa o ňom v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec zmienil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že v novom konaní krajský súd preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutí odporkyne, vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.) a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Pritom je povinný vysporiadať sa s relevantnými námietkami navrhovateľa, a to najmä v otázke, či prax odporkyne stanovujúca kumulatívne splnenie troch podmienok (i) rozhodnutie súdu o neplatnosti skončenia právneho vzťahu nadobudlo právoplatnosť po 31. júli 2006, (ii) náhrada mzdy sa poskytuje za kalendárne mesiace august 2006 a nasledujúce a (iii) zamestnávateľ zúčtoval náhradu mzdy po 31. júli 2006, pre určenie vymeriavacieho

základu podľa § 139a zákona o sociálnom poistení má právny základ, resp. či ustanovenie § 139a zákona nemožno vykladať aj ako upresnenie pôvodného znenia ustanovenia § 138 ods. 1 písm. c) zákona v znení účinnom do 31.07.2006, podľa ktorého vymeriavací základ zamestnanca je náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.